

Jan Struijs

De vermiste vader

Herinneringen aan een bewogen leven

Uitgeverij
De Meent
Rotterdam

Powered by **ActhiQs.**
Remain Relevant!

© 2024 Jan Struijs

Vormgeving omslag en binnenwerk: Camille Boormeester,
AethiQs

Coverfoto: Haydar Çakal, AethiQs

De foto's in het binnenwerk komen uit de collecties van Jan Struijs en de Nederlandse Politiebond, tenzij anders vermeld.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden vereenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

ISBN 978 90 8322 767 2
NUR 320

www.uitgeverijdeemeent.nl

Aan de hand van mijn opa in de Da Costastraat in Vlaardingen, 1965.

INHOUD

Proloog	8	Salim Yah	105
1 – MIJN OPA EN IK	13	Terug naar Nederland	113
Avontuur	13	Het eiland Belitung	117
Enigma	15	Het leven van een zeeman	119
Familie	19	Vechtpartij op het ms Brastagi	122
Het grote zwijgen	22	Elke dag een hel	127
Het café van opa	32	Schandaal in de Indonesische media	128
Vermist	34	Vakbond	141
Hirohito	38	Jappenkampen	142
Slavenkoor	42	Billiton Maatschappij	145
		Openhartig gesprek met mijn vader	149
2 – TROPENJAREN BIJ DE POLITIE	46	4 – HET WONDER VAN DE HEILIGE HARTEN	158
Dode lichamen bij het grofvuil	46	Pater Jan	158
Jan Jongert	49	Kamp Pangkal Pinang	166
Jules Deelder	50	Kamp Muntok	171
Allegonda Gremmer	52	Kamp Belalau	176
Team Criminele Inlichtingen	55	De bevrijding	183
Mijn eerste reis naar Indonesië	58	Even in Nederland	185
Mirjam	60	En weer terug naar Belitung	186
Corruptiezaken	61	Bezoek van ome Kees	191
Bram Peper	62	5 – ONDERZOEK IN INDONESIË	193
De burgemeester van Constanța	64	Een tijd van geluk en welvaart	193
De rode commissaris	66	In gesprek met Salim	199
Berthold Gersons	67	Tinmuseum	211
De monoloog van mijn moeder	70	Broeder Jan Heuts	215
Nederlandse Politiebond	72	Dick Bakker	222
Crisis	74	Indië verloren, rampspoed geboren?	228
De blauwe familie	78	Cecilia Han	235
De moord op Peter R. de Vries	81	Jakarta	239
Een erehaag voor Arno de Korte	84	Tokio Tribunaal	241
Dilan Yeşilgöz	86	6 – THUIS IN NEDERLAND	246
Nederland Narcostaat	88	Riet Hofman	246
Afscheid	89	Pater Jan Wouters	248
3 – DE VERMISTE VADER	94	Beiroet aan de Maas	250
Grote man, gebruiende huid, wit tropenpak	94	Hoofdlijnenakkoord	252
Familietaboe	100	Bevrijd	259
Chita	102	Met dank aan	262
		Bronnen	263

Proloog

‘Ze hebben mijn vriend vermoord. Kijk, hier. Zijn naam staat erbij op dit monument. Hij kwam in verzet en werd neergeschoten door een landverrader, die zogenaamd de orders van de kapitein uitvoerde. Maar daar wilden ze in eerste instantie niets van weten.’

Verbaasd keek ik op naar mijn opa en vroeg me af wat hij bedoelde. De man die anders nooit verlegen zat om een grap of een sterk verhaal, keek nu zwijgend voor zich uit. Ik was nog een kind, niet ouder dan een jaar of acht, en begreep er niets van. Ik wist alleen dat mijn opa vroeger zeeman was geweest – dat kon je wel zien aan de tatoeages op zijn armen – en dat hij in oorlogstijd jarenlang vermist was geweest in Indonesië. Verder wist ik niets.

Meer dan een halve eeuw later, op een koude novemberavond in 2021, loop ik over de Coolingsingel in de richting van het oorlogsmonument waar ik destijds met mijn opa naar stond te kijken. En ik denk na over vroeger en over nu.

Als voorzitter van de Nederlandse Politiebond ben ik uitgenodigd voor een beladen bijeenkomst in het stadhuis over de

Covid-rellen in Rotterdam. De avond en nacht ervoor zijn de rellen in alle hevigheid losgebarsten, met als gevolg veel gewonde agenten en burgers en een zwaar beschadigde binnenstad.

Na het aanhoren van de belevenissen van betrokken politiemensen loop ik door de binnenstad. Het is overal te zien hoezeer de stad gehavend is. Ingegooide ruiten, afgebrande scooters en gebroken glas op het wegdek getuigen van de verwoestende impact van de rellen. De reinigingsdienst is volop bezig om de straten weer enigszins op orde te brengen.

Ik kijk om me heen en vraag me af of de relschoppers wel enig besef hebben van de schade die zij hebben aangericht. De hele stad heeft te lijden van hun gewelddadige acties en het herstel zal nog lang duren. Ik vraag me af hoe het zit met het historisch besef van die mensen. Een stad vernielen die in 1940 zo zwaar werd getroffen door het bombardement van de Duitsers – dat raakt bij veel Rotterdammers, ook bij mij, een gevoelige snaar.

Om mijn gedachten over de Covid-rellen te ordenen en te overdenken wat ik die avond aan de media zal vertellen, ga ik op zoek naar een stille plek. Ik wandel naar de kade van de Leuvehaven, vlak voor de Erasmusbrug, en zie De Boeg voor me opdoemen.

De Leuvehaven voelt vandaag ijsig aan, met een snijdende wind. Ik kijk omhoog naar De Boeg, het imposante oorlogsmonument dat is opgericht ter nagedachtenis van 3500 opvarenden van Nederlandse Koopvaardij schepen die het leven verloren in de Tweede Wereldoorlog. De Boeg werd in de jaren vijftig ontworpen door Frederico Carasso, een Italiaanse kunstenaar die in 1922, twee weken na de machtsovername van Mussolini, zijn vaderland was ontvlucht vanwege het oprukkende fascisme. De 46 meter hoge aluminiumconstructie symboliseert de boeg van een schip dat door de golven klieft.

Monument De Boeg op de kade van de Leuvehaven in avondlicht, met op de achtergrond het Noordereiland. Foto Ary Groeneveld, Stadsarchief Rotterdam, 5 januari 1967.

In 1965 heeft Carasso aan het monument nog een bronzen beeldengroep toegevoegd: een roerganger, drie zeelui en een verdrinkene. Aan de zijkant is de tekst aangebracht:

ZIJ HIELDEN KOERS

De zeelui van de Nederlandse Koopvaardij hielden koers. Zij verdienen een prominente plaats in onze geschiedenis omdat ze op grote schaal, met gevaar voor eigen leven, oorlogsmaterieel voor de geallieerden transporteerden over de hele wereld. Zonder hun bijdrage was er in 1945 geen bevrijding geweest. Geen andere beroepsgroep is tijdens de Tweede Wereldoorlog zo grootschalig, zo langdurig en zo internationaal ingezet als de bemanningen van onze Koopvaardijsschepen.

Het monument De Boeg werd in 1957 onthuld door prinses Margriet. Met haar heb ik later in mijn politietijd nog een memorabel gesprek gehad bij de uitreiking van de Geuzenpenning, over haar rol als petekind van de Nederlandse Koopvaardij. Wij bleken allebei veel belang te hechten aan rituelen en gedenkplaatsen: die geven troost en markeren leed en vreugde.

Iets wat binnen de politie echt beter kan en moet, vind ik.

Ik denk aan de geëmotioneerde politiemensen met wie ik zojuist uitvoerig heb gesproken over de Covid-rellen. Zij werden belaagd met zwaar vuurwerk, stenen en hekken. De relschoppers staken politieauto's in brand en probeerden agenten te omsingelen en te mishandelen. De agenten vochten letterlijk voor hun leven en sommigen moesten daarbij zelfs hun vuurwapen gebruiken.

Na deze schokkende gebeurtenissen vroegen de politiemensen mij, zoals ze dat zo vaak deden, om ferme taal te spreken in de landelijke media. 'Jij spreekt nooit met meel in de mond, Jan. De mensen moeten weten wat voor tuig dit is', zei een betrokken agent met tranen van woede in zijn ogen.

De woorden van deze agent raken me diep en maken me opstandig. Het opkomen voor politiemensen en welwillende burgers is altijd de rode draad in mijn leven geweest.

Mijn blik gaat nog een keer naar de tekst op De Boeg: ZIJ HIELDEN KOERS. Dat is zeker waar. De zeelui van onze Koopvaardij hebben daarvoor een hoge prijs betaald, net als de politiemensen tijdens de rellen.

In gedachten ga ik terug naar die dag, lang geleden, dat mijn opa en ik hand in hand stonden voor het oorlogsmonument van de Koninklijke Rotterdamse Lloyd. Het stond toen nog aan de G.J. de Jonghweg en zou later worden verplaatst naar de Calandstraat. De Rotterdamse Lloyd is de rederij waar mijn opa – zo

weet ik nu – in dienst was in de jaren voor en tijdens de oorlog. Met zijn slechte ogen probeerde mijn opa de namen van al die vermoorde en omgekomen zeelui op het monument te lezen – waarop hij plotseling, voor mij totaal onverwacht, met luide en geëmotioneerde stem die woorden sprak die me altijd zijn bijgebleven: 'Ze hebben mijn vriend vermoord.'

Ik ben er daarna vaak bij hem op teruggekomen, maar hij wilde er niet meer over praten. Kort voor zijn dood in 1981 probeerde ik het onderwerp opnieuw ter sprake te brengen. Hij herhaalde toen alleen dat zijn vriend was vermoord, maar gaf geen verdere details. Wel drukte hij me op het hart dat ik als politieman de verklaringen van gezagsdragers moest wantrouwen in plaats van vertrouwen, en dat ik die altijd zelf persoonlijk moest natrekken.

'Wees altijd op je hoede voor de overheid, Jan. Er is veel klassenjustitie. Wees je daarvan bewust. Zeker als politieman.'

Gedurende mijn lange politiecarrière heb ik vaak moeten terugdenken aan deze uitspraak van mijn opa. Toen ik bijvoorbeeld in 2023 als voorzitter van de Nederlandse Politiebond kritisch moest reflecteren over integriteitskwesties binnen de politie, constateerde ik dat het bijna uitsluitend de uitvoerende politiemensen waren die werden onderzocht. Er werd nauwelijks onderzoek gedaan naar de rol van de leidinggevendenden.

De politietop deed uitvoerig onderzoek naar enkele agenten die over de schreef waren gegaan. Zij hadden op de werkvloer discriminerende opmerkingen gemaakt, zich gewelddadig gedragen en pornofilms gekeken tijdens de wacht. Dat gedrag had jarenlang kunnen voortduren. Op basis van het onderzoek vielen er zware straffen en twee politiemensen werden zelfs ontslagen.

Maar wat gebeurde er met de leidinggevendenden die al die tijd de andere kant op hadden gekeken en meldingen hadden genegeerd? Die werden later bevorderd: ze kregen een betere positie binnen het korps. Klassenjustitie.

Nadat ik mijn gedachten heb geordend bij De Boeg, peinzend over mijn opa en over de Covid-rellen, ga ik op weg naar het Media Park in Hilversum.

Die avond heb ik in diverse radio- en tv-programma's geen goed woord over voor de relschoppers. Zij hebben de Rotterdamse binnenstad zwaar toegetakeld en daarbij diverse politiemensen – degenen die het vuile werk moeten opknappen op straat – misschien wel voor het leven beschadigd. Daarnaast spreek ik

mijn waardering uit voor het dappere optreden van de politiemensen die plunderingen en erger hebben voorkomen. Zij verdienen onze lof en sympathie.

‘Rotterdam bouw je op, dat sloop je niet’, is die avond mijn motto.

Er komt een maatschappelijke discussie op gang over veiligheid op straat in tijden van polarisatie. Politici van links en van rechts mengen zich in het debat. En dat is precies mijn bedoeling.

Tijdens die intensieve dagen en nachten komt mijn opa dichtbij dan ooit. Er is geen ontkomen aan. Ik besluit dat ik meer over hem en zijn leven te weten wil komen. Waarom heeft hij mij altijd zo sterk geïnspireerd? En waarom moet ik bij de vele incidenten die ik in mijn eigen leven en werk heb meegemaakt, zo vaak aan hem denken?

In mijn laatste drukke politiejaren lukt het me zo nu en dan, tussen de bedrijven door, om al wat aantekeningen te maken over mijn opa. Daarnaast begin ik van alles en nog wat te verzamelen, als het zo uitkomt. De map met foto’s en documenten wordt steeds rijker en veelomvattender, evenals de vragen die al die informatie bij mij oproept. Het verlangen om meer te weten te komen over de geheimen van mijn opa wordt steeds groter.

Na mijn pensioen in december 2023 neem ik de oude aantekeningen door en maak ik nieuwe notities over mijn jeugdherinneringen, als een eerste houvast. Deze eerste stappen worden gevolgd door tal van gesprekken, intensief archiefonderzoek en het doorspitten van historische documenten. Het project groeit uit tot een intrigerende en emotionele, zeg maar gerust obsessieve ontdekkingsstocht.

Ik krijg een spiegel uit het verleden voorgehouden die veel laat zien over mijzelf, over de dilemma’s waar ik zelf mee worstel. Soms overvalt me het eigenaardige gevoel dat mijn opa aanwijzingen voor mij heeft achtergelaten. Hij heeft altijd invloed gehad op de keuzes die ik heb gemaakt in mijn eigen leven – niet alleen als politiemans, maar ook op het persoonlijke vlak. Tot op de dag van vandaag.

HOOFDSTUK I

MIJN OPA EN IK

Avontuur

Mijn jeugd in Vlaardingen was voor mij een groot avontuur. Ik werd in 1961 geboren in het centrum en verhuisde later naar de wijk Vlaardingen-Holy, ten noorden van de A20, waar arbeiders nieuwbouwhuizen kregen aangeboden. Ik ging voetballen bij de lokale club vfc, doorliep de lagere en middelbare school en speelde met vriendjes en vriendinnetjes. Het was een levendige tijd. Op de lagere school De Wielewaal werden geen vragen gesteld over onze achtergrond – we waren allemaal kinderen van arbeiders en zeelui.

In gedachten dwaal ik vaak af naar de tijd van lauwe melk die we moesten drinken, de tandarts die met de bus langskwam, de dagen die we vulden met voetballen en vechten, de opwinding van mijn eerste kus met Anneke. Het waren gouden jaren. Zelfs vandaag de dag houd ik nog contact met veel van mijn klasgenoten van toen, en niet te vergeten met onze geliefde juf Loecke Vogel.

Na mijn middelbare school en diensttijd besloot ik in 1980 bij de politie te gaan werken, geïnspireerd door een romantisch idee: de heroïek van het oplossen van moorden. Mijn vader, opa en ooms hadden vroeger avonturen beleefd op zee, wist ik, maar ik besepte ook dat de zeevaart in mijn eigen tijd snel aan het veranderen was. De schepen werden steeds groter en al die exotische havenplaatsen in verre landen, waar het avontuur te vinden zou zijn, werden nog maar kort aangedaan.

Nee, dan wilde ik liever politieman worden.

Zo belandde ik bij de Rotterdamse gemeentepolitie. Ik behaalde mijn politiediploma en enkele jaren later, in 1983, werd ik rechercheur en slaagde ik erin om geplaatst te worden bij het roemruchte bureau Marconiplein. Ik kende de wijk als mijn broekzak. Mijn eerste rit in een witte C10, de dikke surveillancewagen van weleer, maakte ik door de straten van het Witte Dorp, achter het Marconiplein, waar ik een paar jaar eerder nog met Vlaardingse en Schiedamse straatschoffies kerstbomen was komen jatten van de Rotterdamse boefjes.

Jeugdfoto uit 1968.

Mijn carrière als politieman verliep voorspoedig en zou in totaal 44 jaar duren. Van rechercheur klom ik op tot commissaris, directeur van de Politieacademie en uiteindelijk voorzitter van de Nederlandse Politiebond.

Tijdens mijn laatste jaren als bondsvoorzitter – van 2016 tot mijn pensioen in 2023 – kreeg ik veel aandacht van de media. Ik stond bekend als een strijdbaar persoon die moeilijke onderwerpen niet uit de weg ging. Het ging me niet om mijn gelijk of dat van de bond, maar om het belang van die duizenden politiemensen die dag en nacht hun leven inzetten om dat van anderen te beschermen.

Financieel en qua arbeidsvoorwaarden werden er wel successen geboekt, maar als je zag hoe vaak onze jongens en meiden werden ingezet voor zaken die eigenlijk niet tot hun basistakenpakket behoorden: dat was ongehoord. Ze moesten steeds maar opdraven bij de zoveelste voetbalwedstrijd of plofkraak, maar tegen de drugscriminaliteit stonden ze machteloos. Daar moesten ze dan met een dweil achteraan, terwijl de spreekwoordelijke kraan gewenijd openstond.

Het werd mij niet in dank afgenomen toen ik Nederland een ‘Narcostaat 2.0’ noemde in het tv-programma *Nieuwsuur*. Maar

zo is het wel. We zijn te lang bezig geweest met de dealertjes en te weinig met de echte grote jongens. De onderwereld zit flink geworteld in de bovenwereld. We moeten nu echt adequaat handelen: het is niet 5 voor, maar 5 over 12.

Als diender heb ik weinig klappen gekregen en nog minder uitgedeeld. Je mond is je grootste wapen. Mocht het je niet lukken met praten, dan kan je altijd nog een beuk uitdelen. Ik werd in Rotterdam-West veelal ontvangen met koffie. Met overleg kom je een eind.

Het onderhandelen heb ik dan ook op straat geleerd. Dat is me later goed van pas gekomen in mijn rol als vakbondsleider bij onderhandelingen, onder andere met de minister van Justitie en Veiligheid.

In de loop van mijn politiebestaan voerde ik talloze vertrouwelijke gesprekken en daardoor was ik altijd goed geïnformeerd. Ik sprak veel in de media, maar onthulde niet alles wat ik wist. Innerlijk was ik altijd alert. Ik moest de balans tussen vertrouwen en wantrouwen goed bewaken.

Er waren enkele mensen om me heen op wie ik kon bouwen. Zij waren op de vingers van één hand te tellen en ze waren goud waard.

Enigma

Naar aanleiding van die mediaoptredens werd mij weleens gevraagd waar mijn gedrevenheid en mijn inzet voor mensen in moeilijke omstandigheden toch vandaan kwamen. Mijn antwoord was stevast dezelfde ontwijkende grap: ‘Dan moet je bij mijn opa zijn, maar die is allang gestorven.’

De vraag liet me echter niet los. Achter de grap school een diep verlangen naar talloze niet-gegeven antwoorden. Ik wilde ontdekken wie mijn opa was geweest en wat hij had meegemaakt: Jan Albert Hoogstad, mijn grote inspiratiebron naar wie ik ben vernoemd.

Het verlangen om herinneringen op een rijtje te zetten, beginnend bij mijn vroegste jeugd, werd steeds sterker. Als jongetje liep ik graag aan de hand van mijn opa en dan voelde ik me veilig bij deze imposante man. Alles leek groot en groots aan hem.

Beëdiging in 1981, Stadhuis Rotterdam.

Op een dag liepen we samen door de Da Costastraat in Vlaardingen. Ik herinner me nog levendig hoe vrolijk en grappig mijn opa uit de hoek kon komen, terwijl mijn oma zoals altijd waakzaam op de achtergrond aanwezig was. Ondanks de geborgenheid die ik bij mijn opa voelde, was er altijd ook een onderliggend gevoel dat ik niet kon duiden. Er was iets wat hij niet durfde uit te spreken.

Soms lichtte mijn opa een tipje van de sluier op. Bijvoorbeeld toen ik hem opzocht in zijn stamcafé en iets vertelde over de geschiedenisles op school. Ik zal een jaar of vijftien zijn geweest. Hij had duidelijk te veel gedronken en begon een heel betoog: 'In de jaren vóór de oorlog kon je al het fascisme op je af zien komen. "Hitler doet ook goede dingen", zeiden de mensen dan, "en die Japanners vormen echt geen gevaar." En ze maakten foute grappen over joden. Het gevaar werd verschrikkelijk onderschat.'

Hij was even stil. Toen keek hij me aan en sprak opeens met stemverheffing: 'Jij moet later wraak nemen, Jan. Jij moet die Duitse fascistenmeisjes gaan neuken.'

Ik wist niet wat te zeggen, jong en groen als ik was. Ik verliet het café en liet hem achter bij zijn kaartvrienden. Zij waren zo te zien bekend met zijn uitspattingen als hij te veel gedronken had.

Mijn opa was een enigma. Even charmant als onpeilbaar. Hij kon grof uit de hoek komen, maar ik heb ook veel goede dingen met hem beleefd.

Aan hem heb ik mijn levenslange liefde voor Indonesië te danken. Doordat we vaak samen optrokken en genoten van het Indonesische eten, waarbij hij mooie verhalen vertelde over de exotische natuur en de vriendelijke mensen, groeide mijn fascinatie voor dat land.

Naarmate de moeilijke tijden in mijn leven toenamen, merkte ik dat ik steeds meer op hem begon te lijken. Humor en nieuwsgierigheid, maar ook opvliegendheid en grenzeloosheid zijn karaktertrekken die ik gemeen heb met mijn opa.

In 1982 overleed hij. Ons laatste gesprek, enkele weken voor zijn dood, zal ik niet licht vergeten. Ik was eenentwintig en zat in politie-uniform aan zijn ziekbed. Hij had waarschijnlijk de behoefte, besef ik achteraf, om wat aan me na te laten toen hij het einde voelde naderen. Hij hield een indrukwekkend, maar voor mij vooral ook raadselachtig betoog.

'Ik was vaak speelbal van het noodlot', hoorde ik mijn opa zeggen. 'Ik heb veel doorstaan en overleefd. Ik had geen geloof, maar voelde wel veel steun van de paters. Zij hadden hun geloof, hun morele kompas, en waren altijd toegewijd aan mensen in nood. Weet je, ze droegen zelfs de naam Heilige Harten. Nou, dat "heilige" kunnen ze bij mij wel weglaten. Ik stond tijdens en na die verschrikkelijke tijd in de Jappenkampen in de overlevingsstand. Al het leed dat mij is aangedaan, mag nooit een excuus zijn voor mijn gedragingen. Ik heb veel dingen niet goed gedaan.'

In moeilijke tijden had ik goede en lieve mensen om me heen die me hielpen. Ik kwam altijd op voor anderen als ze niet goed behandeld werden. Dat werd me niet in dank afgenomen. Ik kwam in verzet tegen onrecht en heb daardoor een hekel gekregen aan al die Duitsers en Japanners die fanatiek meededen aan die verschrikkelijke oorlogen. Maar vergis je

niet, ook bij de Nederlanders zaten wolven in schaapskleren – bij scheepsofficieren, regeringen en zelfs directies van grote bedrijven. Onrecht weet zich altijd goed te verhullen.’

Uiteraard vroeg ik om meer uitleg, maar die kwam er niet. Ik moest het zelf maar uitzoeken.

‘Onrecht weet zich goed te verhullen’ – die woorden van mijn opa zijn in de loop der jaren steeds belangrijker voor me geworden. In mijn eigen leven en werk ben ik geregeld onrecht in vorming tegengekomen.

In 1991 deed ik als criminele-inlichtingenrechercheur onderzoek naar een fors milieuschandaal, waarbij giftige stoffen werden geloosd in het water en in de grond. Ik was verbijsterd dat veel hoge ambtenaren en directeuren onder ede verklaarden dat ze geen actieve herinnering hadden aan de besprekingen over het afgeven van vergunningen en het toelaten van lozingen.

De makkelijkste leugen is zwijgen. Gewoon je mond houden. Mark Rutte is zeker niet de uitvinder van de beruchte zin: ‘Daar heb ik geen actieve herinneringen aan.’

Mijn opa werd tot het einde van zijn dagen gekweld door angsten en nachtmerries. Hij stond niet alleen bekend om zijn grootse gebaren en vrijgevigheid, maar ook om het vermogen om zijn geheimen een leven lang in het hart te bewaren. Hoewel er vele verhalen rondgingen in de familie, heeft hij zelfs op zijn ziekbed weinig met mij gedeeld.

Als zijn naamgenoot Jan Albert heb ik altijd een diepe connectie met hem gevoeld. Mijn identiteit lijkt onlosmakelijk verbonden met de zijne. Ik worstel net als hij met thema's als liefde en dood, en vooral met de vraag waar dit alles vandaan komt. Ons gedrag, ons wezen, onze angsten, gedrevenheid en weemoed lijken parallel te lopen, hoewel we in een heel ander tijdvak leven.

Mijn opa heeft veel invloed gehad op alles wat ik ben geworden. Vandaar dat ik steeds nieuwsgieriger en vastberadener word om te achterhalen wat voor leven hij heeft geleid, en vooral: waarom ik zijn worstelingen zo herken. Dit onderzoek is ook een zelf-onderzoek.

Familie

Net als in elke familie zijn verhalen gekleurd en ingevuld en drijven ze op gewenste herinneringen. Ons geheugen zit vol met herinneringen die op de een of andere manier zichzelf opwaarderen, vergroten, verkleinen of juist de gaten invullen van het grote gemis.

Als een politierechercheur die hecht aan de feiten, zet ik die feiten – voor zover ik ze ken – eerst maar eens op een rijtje. Mijn opa heette voluit Jan Albert Hoogstad en werd geboren op 27 april 1906 in Vlaardingen als zoon van Leendert Cornelis Hoogstad en Helena Pietertje Buitenhuis. Hij overleed op 27 februari 1982 in Vlaardingen aan de gevolgen van een herseninfarct. De laatste twee jaar van zijn leven bezocht ik hem regelmatig. Hij lag op bed en werd verzorgd door zijn vrouw, mijn oma Aagje Voogt.

Mijn opa was met Aagje getrouwd op 30 september 1929 in Vlaardingen. Hij was toen 23 jaar oud.

Verlovingfoto van mijn opa en oma, 1929.